

nanj, mu je privoščil Lolov srd, ki je vedel, da nikomur ne koristi.

„No, pa saj je storil prav, kaj bi norcu denar, saj mu ga miši snedo,“ je pristavil, proti delavcem obrnjen, a tako glasno, da ga je Frênce prav dobro slišal. Pogostokrat ga je dražil z norcem in denarjem, Frênce je potrpel, a nocoj mu je bilo kmalu dovolj.

Odložil je skledo, stopil k mizi, pograbil fanta za vrat in za prsi in ga v velikem polkrogu zagnal čez plot na travnik za dvorišče.

Glasna kletev je priletela s travnika, kmalu za tem se je pokazal fant za hišnim voglom in izginil v vas.

Frênce je sedel in večerjal mirno dalje, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. — Gospodinja pa je dobro opazila, da vse vre v njem od jeze in srda, vedela je, da ne bo napačno tolmačil njenih besed, ker ji je bil vdan kakor šestleten otrok strogemu očetu. Izkušala ga je potolažiti.

„Morda pa si denar kam založil, ne smeš misliti, da so ti ga ravno ukradli.“

„On mi ga je ukradel!“

„Kdo?“

„Janez!“

„Saj ga pač nisi videl?“

„Pa slišal sem ga.“

„Slišal si ga? Pa kako? Kdaj?“

„Ponoči, pa sem mislil, da so miši.“

Nekateri so tiho zmajali z glavo in se zasmejali, dobro so vedeli, da bi si nihče ne drznil iskati Frêncetovega denarja, ko bi on spal zraven.

„In ti je že večkrat zmanjkal denar?“

„Večkrat!“

„In nič ne veš, kdo ga je pobral?“

„Janez!“

„Pa zakaj zmeraj Janez?“

„Zmeraj se mi smeje.“

„In domači ti niso nikoli vzeli?“

„Samo enkrat.“

„In si zmeraj dobro shranil?“

„Zmeraj!“

„Kam pa?“

„V skrinjo na dno in v zid za seno.“

„Pa naznani orožnikom, da ti zmanjkuje denar.“

Frênce jo je debelo pogledal.

Gospodinja je bila dobra žena; smilil se ji je revež, ki ga je sama hudobija ljudi naredila pol bolj neumnega, nego je bil.

Če ga ni nihče jezil, ni naredil nikomur žalega; dober je bil, rad je ubogal in rad postregel.

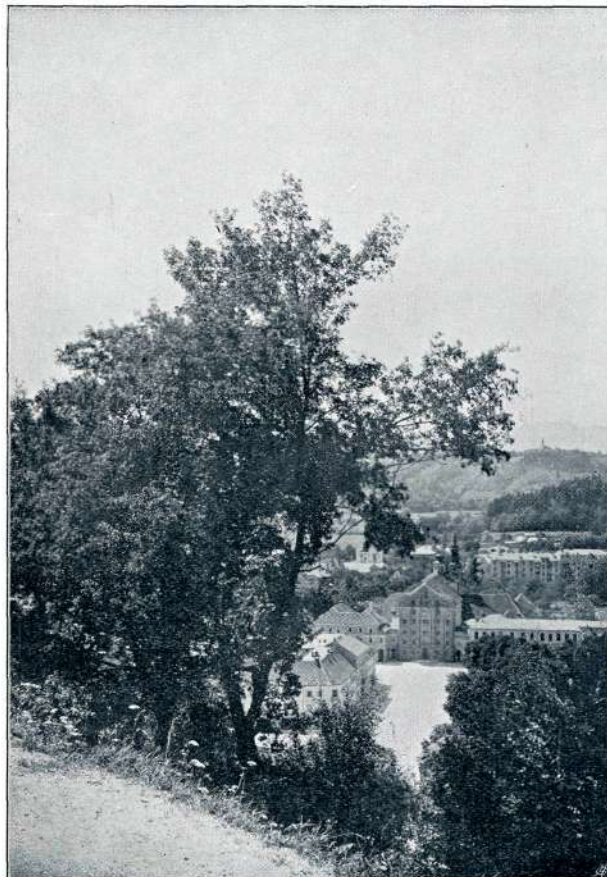
Privoščila mu je nedolžno veselje in žal ji je bilo tistih par borih vinarjev, ki jih je nečloveška hudobija uropala blaznemu revežu. Zdelo se ji je, da ne more biti človek, kdor najde v tem veselje in

zabavo, da pobere takemu, pomilovanja vrednemu bitju, vse, kar ima, in ga s tem razjezi do besnosti.

„Kaj, orožnikom?“

Čudno se je zdelo Frêncetu, da bi smel on govoriti z orožniki; bal se jih ravno ni, a vendar se jih je izogibal v velikem ovinku vedno, ko jih je imel srečati.

Nikoli ni mislil na to, da je na svetu pravica, ki si jo človek po potrebi lahko poišče. Bil je vaje trpeti, zato je tudi mirno preстал marsikaj; mislil je,

FOT. ANT. GREGOREC

MOTIV Z LJUBLJANSKEGA GRADU

da mora biti tako; le ko mu je bilo preveč, je s silo izbruhnilo — ker si ni znal poiskati pravice, si je poiskal zadoščenja.

„Orožnikom?“ — je ponovil in gledal gospodinjo.

Če bi mu bil kdo drugi to rekel, bi mu drago zaračunal take besede, gospodinji pa je bil slepo vdan, pribita je bila pri njem vsaka njena beseda, naj si bo opomin, prošnja ali nasvet. Dobro je vedel in čutil, da se ji smili in da mu hoče le dobro.

„Kaj pa; — povej jim, kako in kaj, oni že dobijo tatu!“